

РЕЧИ СУ СУВИШНЕ

Александра Стојановић, четрнаестогодишња ученица осмог разреда основне школе у Ариљу, почетком школске године послала је своје радове на конкурс за младе уметнике који се сваке године одржава у Петровцу на Млави. Пре нешто више од месец дана добила је и одговор - њена дела проглашена су најбољим. О великом успеху не само ње саме, већ и школе и града из којих долази Александра скромно говори сматрајући да дела за себе најбоље говоре.

Када се човек нађе на почетку животног пута сваки вид подршке му је итекако важан. Даје сатисфакцију, говори да је то што ради битно, да вреди труда и да за-вредњује нечију пажњу. Таква подршка је много битнија ако се налазите у средини где се раритети не цене баш много и где вам је то што се другачији и посебни више мана него предност. Људи су углавном скептични и сматрају да све оно што искаче из устаљених клишеа није вредно и треба га сузбити. У том случају само они најјачи, најбољи и најистрајнији успевају. Остали про-падају. Да ли својом кривицом или кривицом оних који им не дозвољавају да се уздигну изнад просека.

Ова девојка тек се налази на почетку свог уметничког стваралштва. Изабрала је нимало лак и прихва-тљив позив уметника за који се одвајкада гово-рило да нити храни нит брани онога ко му сеода. Пут уметности уопште је неизванстан, варљив и тежак.

Те промрзле децембарске вечери на за-казани разговор дошла је, каже, пола сата раније. Мислила је све време о че-му ће причати. За њу је довољно што ради оно што воли и мисли да њени радови говоре највише. Речи су ту сувишне. Помало стидљиво пру-жила је своје радове говорећи: –То су само неки за које сам сма-ијрала да су највреднији. Имам их доста. Инспирацију прона-лазим лејни тако да највише, поред портиретиа, волим да сли-кам лејње пејзаже. Осамим се, пронађем кућак за себе и по-чнем да сликам. Волим да сам сама јер ме присусиство других деконцентраише. У таквим си-иуацијама често се деси да јед-ноставно заборавим идеју коју сам хтелиа проенети на блок. Онда све осиваљам, јер знам да помоћи нема. Иначе, узорци су ми Леонардо да Винчи и Мајис. Углавном, моји цртежи настајају инспирисани њиховим. Трудим се да на-сликам тако налик њима, а понекад додам и нешто моје, неку идеју која ми се у пре-нућку роди. И рад који је победно на смојри у Петровцу на Малави, настао је према Мајисовом делу. Иначе, за кон-курс ми је рекла моја настаивница ли-ковне културе Марија Ђорђевић, која је и примећила моју склоности ка уметнос-ти. Рекла ми је да је један ученик из наше школе пре неколико година учествовао

на овом конкурс у победно. Пожелела сам и ја да уче-стивујем и била бих неискрена ако бих рекла да се нисам барем појтајно надала да ће моји радови бити приме-ћени, та можда и награђени – у једном даху је изговори-ла Андријана као да је желела да то што има каже одмах.

Као да је очекивала следеће питање, наставила је и даље да прича. Из сваке изговорене речи крије се одме-реност и скромност, готово стид због тога што мора да прича о свом успеху. Слушајући је, запитах се није ли то својствено свим уметничким душама. Не трошити много речи, а рећи доста.

–Трудим сам се да рад за конкурс урадим најбоље што сам могла. Када ми је настаивница Марија саоп-штила да сам победила, у првом тренутку сам била збуњена и тек касније сам схватила шта то значи. Постојала је и поред великих надања, бојазан. Где ће моји радови, поред толиких из целе Ср-бије бити примећени? Ово је моје прво такми-чење и заиста нисам волела да се већ на поче-ћку разочарам. Ето, моје жеље су услышене.

Жао ми је што нисам имала прилику да прис-устивујем додели награда. Али не због са-ме награде, већ због ушиска. Волела бих да сам могла да видим и осетим какав је ушисак кад неко изговара твоје име, када си најбољи међу одабранима – рече Андријана и као да се мало ослабодила наставља да прича.

–Свој таленатај не смајрам нечим посебним нијни бих желела да се по-томе издвајам од вршњака. Као и они и ја волим да идем на диско, да се играм, да правим несташилуке. Неко је талентован за фудбал, неко за тенис, неко за кошарку, а ја за сликање. Заиста бих се због тога разликовала од других. Можда сам понекад повучена и налазим се у неком свом свету, али ипакве ситуације су рејке. У тим приликама же-лим само да се посветим себи, идеји и жељи да је остворим на плану. Кад настане неко моје уметничко де-ло тада сам најсрећнија. Неки унуира-ињи део мене угледао је светлости дана и на тај начин исказао сва моја очекивања, спремање и жеље.

На крају разговора нам је рекла да се спрема да упише Средњу уметничку шко-лу чиме би се њене тренутне жеље оствари-ле, а онда се извинила што жури, јер мора да учи за контролни из математике. Ето, и то уметници морају!

С. Р.

